

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w postępowaniu w pierwszej instancji w skardze w sprawie T-580/16;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżony wyrok jest obaczony szeregiem naruszeń prawa i przeinaczeń okoliczności faktycznych.

Sąd naruszył prawo i przeinaczył okoliczności faktyczne poprzez niezastosowanie autonomicznej i jednolitej wykładni pojęcia wydatków na edukację w ramach unijnego porządku prawnego oraz poprzez uzależnienie tego pojęcia od jego rozumienia w poszczególnych systemach szkolnictwa w państwach zamieszkania urzędnika, bez uwzględnienia charakteru wydatków i interesu dzieci.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, zarówno z jednolitego stosowania prawa Unii, jak i z zasady równości wynika, że pojęcia zawarte w przepisie prawa Unii, który nie zawiera żadnego wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich w celu ustalenia jego znaczenia i zakresu, powinny zasadniczo być interpretowane w całej Unii w sposób autonomiczny i jednolity, co powinno nastąpić z uwzględnieniem kontekstu przepisu i celu zamierzonego przez dane uregulowanie (wyrok z dnia 15 października 2015 r., *Axa Belgium*, C-494/14, EU:C:2015:692).

Poza tym stwierdzenie Sądu zawarte w pkt 47 zaskarżonego wyroku jest niespójne i narusza orzecznictwo w zakresie zgodności pomiędzy uprzednim zażaleniem w drodze administracyjnej a skargą.

Strona skarżąca utrzymuje także, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie wypowiedział się na temat naruszenia zasady równego traktowania ani art. 22 Karty praw podstawowych, które zostały przez nim podniesione.

W konsekwencji, zdaniem strony skarżącej poprzez zbadanie w zbyt ogólnikowy sposób trzech odrębnych podniesionych przez nią zarzutów, Sąd doszedł do wniosków, które nie są uzasadnione ani pod względem prawnym ani faktycznym.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 maja 2017 r. w sprawie T-36/16,
Enercon / EUIPO wniesione w dniu 17 lipca 2017 r. przez Enercon GmGB**

(Sprawa C-433/17P)

(2017/C 412/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Enercon GmbH (przedstawiciele: R. Böhm, adwokat, A. Silverleaf, QC)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Gamesa Eólica, SL

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-36/16;
- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-245/12;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO ze wskazaniem wydania decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej w sprawie R 260/2011-1 i oddalenie wniosku Gamesa zmierzającego do unieważnienia spornej rejestracji;
- obciążenie pozwanego w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że wyrok wydany w sprawie T-36/16, będący przedmiotem odwołania, narusza art. 7 ust. 1 lit. b) i/lub art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾ oraz że z następujących względów miało miejsce naruszenie przepisów postępowania przed Sądem:

1. Sąd w błędny sposób uznał, z naruszeniem art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, że zarejestrowany rozpatrywany znak towarowy pozbawiony jest samoistnego charakteru odróżniającego, jaki wymagany jest do tego, aby zezwolić na jego rejestrację. Czyniąc tak Sąd naruszył prawo.
2. Pierwsze naruszenie prawa polegało na potraktowaniu wskazania znaku towarowego jako znaku kolorowego w formularzu zgłoszeniowym jako określającego prawny charakter tego znaku, co miało w konsekwencji wpływ na ocenę jego samoistnego charakteru odróżniającego. Sąd powinien był orzec, że wskazanie znaku towarowego w formularzu zgłoszeniowym jako znaku kolorowego jest zasadniczo czynione ze względów wygody administracyjnej EUIPO, a nie ze względów natury prawnej. W konsekwencji przy określaniu charakteru znaku, o którego rejestrację wniesiono, Sąd powinien był wziąć pod uwagę nie tylko wskazanie znaku towarowego w formularzu, lecz całkowitą treść formularza zgłoszeniowego, w szczególności przedstawienie zgłoszonego w formularzu znaku. Przedstawienie znaku towarowego w zgłoszeniu wskazuje na graficzny znak towarowy posiadający szczególne ukazane tam cechy charakterystyczne.
3. Sąd powinien był również uwzględnić kształt zarejestrowanego znaku, w szczególności, kształt, jaki został wskazany w świadectwie rejestracji wydanym przez EUIPO w trakcie rejestracji znaku. Świadectwo rejestracji jest dokumentem referencyjnym, który opisuje kształt znaku, jaki został zarejestrowany i powinno ono zostać potraktowane przez Sąd jako decydujące przy ustalaniu charakteru zarejestrowanego znaku towarowego. Treść właściwie zrozumianego świadectwa rejestracji ukazuje wyraźnie, że znak został zarejestrowany jako graficzny znak towarowy o kształcie, który figuruje w dołączonym do formularza zgłoszeniowego przedstawieniu. Nie postępując w ten sposób Sąd naruszył prawo.
4. Drugie naruszenie prawa i przepisów proceduralnych polegało na odmowie uzyskania informacji, które były konieczne do tego, aby zrozumieć treść świadectwa rejestracji rozpatrywanego znaku towarowego. Dokument ten stanowi publikowaną przez Światową Organizację Własności Intelektualnej normę ST.60, która wskazuje znaczenie kodów INID stosowanych powszechnie do świadectw rejestracji wystawianych przez urzędy ds. własności intelektualnej, w tym EUIPO, celem określenia charakteru i znaczenia dokonywanych tam wpisów. Znaczenie kodów INID może być jedynie określone poprzez odniesienie się do normy ST. 60 lub będącego jej odpowiednikiem źródła odniesienia, a treść świadectwa rejestracji można określić jedynie poprzez odniesienie się do znaczenia zawartych w nim kodów INID. Sąd błędnie potraktował źródło tych informacji jako dowód i w konsekwencji błędnie odmówił uzyskania tego dokumentu czy zawartej w nim informacji, podczas gdy faktycznie jest on będącym odpowiednikiem słownika tekstem prawnym. Gdyby Sąd uwzględnił udostępnione mu narzędzia interpretacji, oceniłby, że świadectwo rejestracji zostało wystawione dla graficznego znaku towarowego tworzono go przez przedstawienie ukazane w formularzu zgłoszenia do rejestracji. Pierwsza Izba Odwoławcza EUIPO uprzednio prawidłowo uznała, że tego rodzaju znak towarowy posiada odróżniający charakter wymagany do tego, aby zezwolić na jego rejestrację, co Sąd powinien był odpowiednio stwierdzić.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego (Dz.U. 2009 L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań –
Stare Miasto w Poznaniu (Polska) w dniu 22 sierpnia 2017 r. – HR**

(Sprawa C-512/17)

(2017/C 412/22)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HR